

СЕДМИЦА НА БЪЛГАРСКАТА КНИГА

БЪЛГАРСКА КНИГА

Денъ на българската книга
се празнува днесъ у насъ.
Слава чудна се въздигна
на творцитѣ въ тоя часъ.

Тѣ възпѣли долините
съсѣ божествени слова
— равнинитѣ, планинитѣ
тазъ лазурна синева.

Пѣсенъта народна, звучна
химнъ на родната земя.
Равнината дивна, тучна
всѣко кѣтче въ тазъ земя...!

За Балкана старъ войвода
съ чудни, прелестни гори,
люлка свята за народа
отъ бунтовни, черни дни...

Ботевъ, Вазовъ и Славейковъ
колко скъпи имена
ще блестятъ въ скрижала роденъ
на народа въ тазъ страна.

Да четеме и да тачимъ
нашта родна книжнина,
златни бисери да търсимъ
отъ вълшебностъ — красота.

Книгата другаръ е вѣченъ
най-безсмъртенъ на свѣта
— учи въ пѣтя безконеченъ
за любовъ и доброта...!

Тѣ съсѣ трудъ неимовѣренъ
и съсѣ подвигъ най-великъ
прѣскатъ всрѣдъ народа днеска
на просвѣта — огненъ викъ...!

Въвъ небето чучулиги
пѣятъ, славятъ съ воленъ гласъ
подвига на нашта книга
що празнува се у насъ!...

Янко Д. Урумовъ

МИСЛИ ЗА СИЛАТА И ЗА ЗНАЧЕНИЕТО НА ХУБАВИТЕ КНИГИ

— Безъ книгитѣ на миналото,
хората биха живѣли като деца безъ
родители.

— Добрата книга е като плодородната нива — храни свѣта.

— Когато прочетешъ хубава книга,
препоръчай я на своитѣ приятели.

— Оня, който обича книгата, той
е най-богатия и най-щастливия човѣкъ.

— Най-вѣрния другаръ на хората
е добрата книга.

— Нищо на свѣта не може да
се сравни съ хубавата книга.

Когато разбрала, че дѣдото се е забавилъ много, станала, запалила фенера и тръгнала къмъ кѣщата, дето е била сватбата, да го търси. Но изъ цѣлата махала било съвсѣмъ тихо. Жива душа не се мѣркала изъ улицитѣ. Вървѣла тя насамъ, нататѣкъ, взираше се въ всѣка купчинка отъ камъни спирала се до всѣка сграда, нѣмало го. Върнала се пакъ въ кѣщи и жално заплакала. — Боже, Боже, кѣде ли се дѣна този човѣкъ!?

Пропѣли първи пѣтли. Почнало да се зазорява. Но мартенското слънце било още много, много далече, задъ баирищата. И точно когато се разсѣмвало похубаво, дѣдото полекичка откреналъ портата и се промѣкналъ лекичко въ двора. Както си лежалъ той до върбата, миналъ единъ селянинъ отъ тѣхното село съ каруца, събудилъ го и го качилъ на колата.

Когато бабичката го зърнала презъ прозореца, кѣто че ли слънчице ѝ изгрѣло. Но пакъ се намръщила, а дѣдото гузенъ, гузенъ влѣзълъ вътре, безъ да каже и добро утро.

— Добре се отсватбува цѣла нощъ, смърнала го баба. Животъ ти трѣбва.

Мълчалъ дѣдото, като камѣкъ и нищичко не ѝ отговорилъ. Чувствувалъ вината и грѣшката си.

ДѢДОВА НЕВОЛЯ

Приказка отъ Славчо Ангеловъ
(продължение отъ миналия брой)

— А пѣкъ азъ, продължила ужъ много спокойна бабамъ, спяхъ си цѣлата нощъ, та добре си се отспахъ.

Клюмналъ дѣдото до огнището, щѣло му се да си подрѣмне мѣничко. Но не му се слушали присмиванията на бабата. И затова излѣзълъ къмъ кръчмата. Посрещнали го тамъ нѣкои стари приятели и си захванали сладки приказки. Влѣзълъ следъ това единъ младъ селянинъ и щомъ видѣлъ дѣдото, веднага му се засмѣлъ. — Ама хубава сватба а-а... Подъ върбата на топло. Каруцарѣтъ билъ разказалъ вече изъ цѣлото село за дѣдото.

— Но и бабичката, нали си го обича, взела фенера и посрѣдъ нощъ тръгнала да го търси, продължилъ селянина.

— Кой ти казъ това — попиталъ засрамено дѣдото, който до сега думица не смѣлъ да обѣли.

— Кой, азъ, видѣхъ когато бѣхъ излѣзълъ да слагамъ храна на воловетѣ.

— Не може да бѣде, рекълъ дѣдото и продължавалъ да не му вѣрва.

— Въ това време и другъ селянинъ потвърдилъ сѣщото. И той я видѣлъ съвсѣмъ случайно отъ прозореца.

— Ами че нали идва у насъ да пита, се обадили трети.

Дѣдото се нахилилъ до ушитѣ. Станало му радостно, радостно. — Значи, бабичката ме търсила, пѣкъ тя друго ми казва, — помислилъ си той.

Срѣзналъ си дѣдо кафенцето набързо, набързо, грабналъ си тояжката, безъ която никѣде не мърдалъ и си тръгналъ за въ кѣщи. Заподсвиркалъ си една стара ергенска пѣсенчица.

Чула го бабата и се зачудила. — Още е пиянъ отъ снощи, рекла на ума си.

— Добъръ денъ, бабичко!

— Далъ ти Богъ добро, — едвамъ и глухо му отговорила тя.

— Е, намѣри ли си ношеска дѣдото като го търси цѣла нощъ съ фенера?

— Кого да съмъ търсила, — смутено го попитала тя, като да искала наново да подеме разговора.

— Дѣдото си, кого. Ужъ не ме чувашъ.

— Ами, търсила съмъ го. Много ми е дотрѣбвалъ.

Погледналъ я дѣдото. Цоусмихналъ се подъ мустака.

А тя се засрамила, за гдето го излъгала, зачервила се като млада неврѣста и се навела край огъня, дето пѣло новото прѣстено гърненце съ бобената чорбица. (край)